

PRVNÍ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

SBĚRATEL KOSTÍ

JEFFERY DEAVER

SBĚRATEL KOSTÍ

JEFFERY DEAVER

2015

Copyright © 1997 by Jeffery Deaver
Translation © 1998, 2015 by Jiří Kobělka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BONE COLLECTOR,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 1997,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Pacek
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání čtvrté, v elektronické verzi druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2015

ISBN 978-80-7498-082-4

Pro všechny členy mé rodiny:
Dee, Dannyho, Julii, Ethel a Nelsona...
Jablka nepadají daleko od stromu.
A také pro Dianu.

ČÁST PRVNÍ

NA JEDEN DEN KRÁLEM

Přítomnost je v New Yorku tak silná,
že minulost je ztracená.

John Jay Chapman

pátek 22.30–sobota 15.30

1

Chtěla jenom spát.

Letadlo přistálo s dvouhodinovým zpožděním a čekání na zavazadla bylo úplný maraton. A ke všemu to ještě zpac-kala taxislužba: limuzína, která na ně měla čekat, odjela už před hodinou. A tak teď čekali na obyčejný taxík.

Tammie Jean Colfaxová stála ve frontě zákazníků a štíhlé tělo měla poněkud nakloněné kvůli váze laptopu, který držela v ruce. John mumlal cosi o výši úroků a nových způsobech restrukturalizace dohody, ale ona tenhle páteční večer dokázala myslet jen na jedno: jak ze sebe shodí propocené šaty a padne do postele.

Pohled na téměř nekonečný proud žlutých newyorských taxíků jí připomínal hemžení drobného hmyzu. Po zádech jí přeběhl mráz, když se jí vybavily vzpomínky z dětství: jak s bratrem našla zabitého jezevce s vyhrzlými vnitřnostmi plnými krouticích se larev nebo jak bratr rozkopl mraveniště a ona zděšeně zírala na vlhký chomáč odporně se hemžících tělíček.

Ozvalo se zakvílení pneumatik a Tammie Jean Colfaxová vykročila kupředu, aby nastoupila do přistaveného taxíku.

Řidič otevřel kufr, ale zůstal sedět ve voze. Zavazadla si museli naložit sami, což Johna notně dopálilo. Většinou ho totiž lidé ochotně obskakovali sami. Tammie Jean se tvářila neutrálně – stále si nemohla úplně zvyknout, že má svého vlastního sekretáře, který pro ni píše dopisy a zakládá je do fasciklů. Hodila brašnu dovnitř, zabouchla kufr a nastoupila.

John vlezl do taxíku hned za ní. Práskl dveřmi a otíral si buclatou tvář a plešatějící temeno, jako by ho ukládání zavazadel bůhvíjak vyčerpalo.

„Nejdřív pojedete na Východní dvaasedmdesátou,“ zabručel přes přepážku.

„A pak do Upper West Side,“ dodala Tammie. Plexisklo mezi nimi a řidičem bylo neuvěřitelně poškrábané, takže sotva rozeznávala šoferovu tvář.

Taxík vyrazil od chodníku a zakrátko se už hnal po dálnici směrem na Manhattan.

„Podívej,“ ozval se John, „proto je všude tolik lidí.“

Ukazoval na billboard vítající delegáty mírové konference OSN, která začínala v pondělí. Do města mělo přijet deset tisíc návštěvníků. Tammie pohlédla na plakát, ze kterého na ni mávali usměvaví černoši, běloši i Asijci. Tohle umělecké dílo se však moc nepovedlo. Barvy i proporce byly přitažené za vlasy a všechny tváře působily až nezdravě bledě.

„Vypadají jak mrtvoly,“ zamumlala.

Hnali se širokou dálnicí v záři podivně nažloutlých světél. Minuli starou námořní základnu a brooklynské přístaviště.

John se konečně odmlčel, vytáhl kalkulačku a začal do ní ládovat nějaká čísla. Tammie Jean se uvelebila na sedadle

a sledovala scenerii za oknem. Sluncem rozpálené chodníky pomalu chladly a lidé posedávající na verandách domů kolem cesty se tvářili mrzutě – vedro jako by je napůl omámilo.

Taky uvnitř vozu bylo šílené dusno. Tammie stiskla knoflík, aby stáhla okénko. Ani ji nepřekvapilo, že spouštěcí mechanismus nefunguje. Naklonila se přes Johna, ale druhé okénko bylo rovněž pokažené. A současně si všimla, že na dveřích taxíku scházejí zámky.

A taky kliky.

Přejela rukou po dveřích a ucítila kousek chladného kovu. Někdo jako by kliku odřízl pilkou.

„Co je?“ zeptal se John.

„Koukni na ty dveře... Jak je otevřeme?“

John se právě chystal obě strany zkontrolovat, když projeli kolem odbočky do tunelu vedoucího do středu města.

„Hej!“ zabušil na plexisklo. „Přejel jste odbočku! Kam to jedete?“

„Možná to chce vzít přes Queensboro,“ podotkla Tammie. Znamenalo by to sice zajíždku, ale vyhnuli by se poplatku za tunel. Naklonila se a prstýnkem zaklepala na přepážku.

„Jedete přes most?“

Řidič ji ignoroval.

„Haló!“

O chvíli později minuli i odbočku na Queensboro.

„Sakra,“ ulevil si John. „Kam nás to veze? Do Harlemu. Určitě nás veze do Harlemu.“

Tammie se podívala z okna. Vedle nich jel automobil a pomalu je předjížděl. Zabušila silně na okno.

„Pomoc!“ vykřikla. „Prosím...“

Řidič vedlejšího vozu na ni pohlédl, pak ještě jednou a za-

mračil se. Zpomalil a zařadil se za ně. V tu chvíli sebou taxík cukl, sklouzl po výjezdové rampě do Queensu, vjel do opuštěné ulice a řítil se pustou průmyslovou čtvrtí. Na tachometru měl dobrou stovku.

„Co to děláte?“

Tammie znovu začala bušit do plexiskla. „Zpomalte! Kam to...?“

„Bože můj, to snad ne,“ zasípál John. „Koukni na něj.“

Muž za volantem si nasazoval kuklu.

„Co po nás chcete?“ křičela Tammie.

„Peníze?“ přizvukoval John. „Dáme vám, o co si řeknete!“ Vpředu bylo ticho.

Tammie popadla laptop a praštila jím do okna. Sklo vydrželo, ale řidič se při ráně vyděsil. Taxík divoce poskočil a téměř se otřel o cihlovou zeď budovy, kolem které právě projížděli.

„Kolik peněz chcete? Dáme vám spoustu prachů!“ drmolil John a slzy mu stékaly po otlých tvářích.

Tammie znovu vši silou udeřila do skla. Tabule se otrásla, ale zůstala neporušená.

A znovu. Kufřík přenosného počítače tentokrát nevydržel a počítač z něj vypadl na zem.

„Sakra...“

Taxík smykem zastavil na konci neosvětlené slepé uličky.

Řidič vystoupil a v ruce svíral malou pistolí.

„Prosím, ne,“ naříkala Tammie.

Řidič přešel k zadní části vozu, naklonil se a zblízka na oba zíral přes zašpiněné sklo. Stál tam docela dlouho, zatímco jeho pasažéři se tlačili u protějších dveří.

Náhle se ozvala rána. Tammie sebou trhla a John vydal krátký skřek.

Kdesi v dálce za řidičem se nebe zaplnilo barevnou kytičí blikajících světel. Ozvaly se další rány a svištění. Řidič se otočil a pozoroval, jak nad městem roztahuje nohy obrovský ohnivý pavouk.

Ohňostroj, uvědomila si Tammie. Četla o tom přece v *Timesech*. Uvítací dar starosty a generálního tajemníka OSN delegátům konference v největším městě světa.

Muž v masce se otočil zpátky k nim. S hlučným cvaknutím zatáhl za kliku a pomalu otevřel dveře.

X

Telefonát byl anonymní. Jako obvykle.

Nedalo se tedy zpětně ověřit, *který* prázdný pozemek měl volající na mysli. Centrála jen předala zprávu: *Mluvil o Sedmatřicáté poblíž Jedenácté. To je všechno.*

Anonymové přece nikdy nepodávají podrobné údaje o místě činu nebo nálezu.

Bylo teprve devět hodin ráno, ale Amélie Sachsová už byla celá propocená. Postupovala vysokou trávou a stále nic neviděla. Sklonila hlavu k mikrofonu přicvaknutému na modré blůze uniformy.

„Hlídka 5885. Nemůžu nic najít, centráló. Nemáte něco bližšího?“

I přes škvrcení zaslechla: „Moc toho není, 5885. Ale něco přece... ten anonym *doufal*, že oběť je mrtvá. Příjem.“

„Opakujte, centráló.“

„Anonym doufal, že oběť je mrtvá. Prý kvůli ní samotné. Příjem.“

„Rozumím.“

Doufal, že oběť je mrtvá?

Sachsová postupovala dál a prohledávala další prázdný pozemek. Nic.

Měla chuť se na to vykašlat. Kolena ji bolela a celé tělo ji v tomhle příšerném srpnovém vedru páliło jako čert. Nejradši by vypadla někam na pláž a lila do sebe ledový čaj. Přitom by stačilo nahlásit centrále 1090, kód pro sdělení „nepodložená zpráva“, a vrátit se do kanceláře. Tam by si klidně mohla pomalu vyklízet skříňku a připravovat se na pondělní přesun na nové působiště.

Jenže tohle vypustit nemůže. Musí pokračovat, jít po rozpáleném chodníku, protáhnout se mezerou mezi dvěma opuštěnými budovami a dovléct se k dalšímu zaplevelenému pozemku.

Zastrčila dlouhý ukazováček pod okraj policejní čepice a nervózně se pošrábala v dlouhých zrzavých vlasech stočených na zpoceně hlavě. Po čele jí stekly další kapky potu, a tak si utřela i obočí.

Tohle jsou mé poslední dvě hodiny ve službě pochůzkářky, pomyslela si. To už nějak přežiju.

Popošla do hustého křoví a v tu chvíli poprvé pocítila jakýsi neklid.

Někdo ji sleduje.

Ushlé rostliny šustily v horkém větru a jejich zvuk se sléval s hlukem provozu v Lincolnově tunelu. Sachsovou napadlo totéž, co většinu pochůzkářů před ní: tohle město je tak zatraceně hlučné, že se za ní může objevit kdokoli s nožem v ruce a ona si toho ani nevšimne.

Třeba jí právě míří na záda...

Bleskově se otočila.

Nikde nic; jen suché listí a rezavé kusy železa.

Vylezla na hromadu kamení a zkroutila se bolestí. V jedenatřiceti letech – v *pouhých* jedenatřiceti, dodala by matka – už Amélie Sachsová trpěla artritidou. Zdělila ji po dědečkovi – stejně jako po matce štíhlou postavu a po otci pěkný vzhled a povolání.

Když se prodírala vysokou clonou suchého křoví, pocítila další nával bolesti. Měla štěstí, protože se zarazila jenom krok před deset metrů hlubokým srázem.

Hleděla do zejícího kaňonu vydlážděného po stranách kameny. Tudy, přes West Side, vedla železniční trať Amtraku spojující město se severem státu New York.

Přimhouřenýma očima pátravě prohlížela široké šterkové lože, jehož středem se táhly dvojce koleje. A nedaleko od nich...

Co to je?

Hromádka šterku, z jejíhož středu ční... není to nějaká větev? Ne, vypadá to...

Ach, Bože...

Zachvěla se. Cítila, jak se jí zvedá žaludek a po těle jí nasakuje husí kůže. Pak ji zalilo horko. S vypětím všech sil se jí podařilo umlčet slabý vnitřní hlas, který ji nabádal, aby se otočila a tvářila se, že nic nezahlédla.

Anonym doufal, že oběť je mrtvá. Prý kvůli ní samotné.

Amélie se rozběhla k nedalekému mostu nad tratí. Byl k němu připevněný žebřík spojující kolejiště se silnicí. Už už se ho chytila, ale dokázala se včas zarazit. K čertu! Právě tudy přece mohl pachatel opustit místo činu. Kdyby se teď něčeho dotkla, může setřít všechny otisky, které zde dotýčný možná zanechal. Marná sláva, musí zvolit komplikovanější cestu. Několikrát se zhluboka nadechla ve snaze utlumit bolest

v kloubech a teprve pak začala slézat po balvanech dolů. Při tom si znovu ušpinila služební boty, nablýskané do stříbrného lesku a připravené na první den v nové práci. Těsně nad zemí seskočila a pospíchala k záhadné mohyle.

„Proboha...“

Ze země nevyčnívala větev, ale lidská ruka. Možná je tam zakopaná jen paže, možná je celá oběť pohřbená svisle – bylo vidět jenom předloktí, zápěstí, dlaň a prsty. Amélie nevěřicně zírala na prsteníček – všechno maso z něj bylo servané a dámský prsten s diamantem se třpytil na krvavé holé kosti.

Amélie Sachsová padla na kolena a začala hrabat jako pes.

Zemina létala sem a tam, jak se policistka horečně snažila potvrdit svou domněnku. Pohlédla na křečovitě roztažené prsty a náhle si uvědomila, že oběť v okamžiku pohřbení musela žít.

A možná žije ještě teď.

Amélie se pořezala o střep láhve. Vtom však objevila vlasy a pod nimi sinálé lidské čelo, které mělo nepřirozenou šedomodrou barvu způsobenou nedostatkem kyslíku. Hrabala dál, až uviděla prázdný pohled a ústa zkroucená v hrůzné grimase při pokusu dostat se v posledních vteřinách života nad dusivou zeminu.

Díky prstenu si Sachsová nejdřív myslela, že obětí je žena. Byl to však obézní muž zhruba okolo padesátky. Jeho tělo nejevilo žádné známky života.

Sachsová ustoupila a nemohla od hrůzného nálezu odtrhnout oči. Téměř zakopla o kolejnici. Celou minutu nedokázala myslet na nic jiného, než že ten člověk zemřel neuvěřitelně děsivým způsobem.

Pak si ale řekla: seber se, holka. Dostala ses na místo kriminálního činu a jsi tady sama.

Však víš dobře, co dělat.

ZOZO

Z jako Zatčení pachatele, je-li na místě činu.

O jako Ohledání místa činu.

Z jako Zajištění materiálních důkazů a podezřelých.

O jako...

Co znamená to druhé O?

Sklonila opět hlavu k mikrofonu. „Hlídka 5885 centrále. Hlásím 1029 u železniční tratě na Sedmatřicáté a Jedenácté. Potřebuju kriminálku, někoho z laborky a doktora. Příjem.“

„Rozumím, 5885. Pachatel zajištěn?“

„Nikdo tu není.“

„Rozumím.“

Sachsová zírala na prst bez masa, na prsten, na oči a na ten zděšený výraz ve tváři... Příšerná grimasa! Hrůzou se otrásla. Na letním táboře u řeky klidně plavala mezi hady a nedělalo jí problémy skočit na laně ze třicet metrů vysokého mostu. Ale při představě, že by se nemohla hýbat... že by se dostala do pastí... se jí okamžitě zmocnila panika, jako by ji zásahl elektrický proud. Také proto vždycky chodila velmi rychle – a za volantem se pohybovala téměř rychlostí světla.

Když se hýbeš, nemůžou tě chytit...

Zaslechla nějaký zvuk a bleskově otočila hlavu.

Rachot se přibližoval.

Kolem kolejí poletovaly cáry papíru a malé větrné víry zvedaly prach jako vztekli duchové.

A pak se ozvalo táhlé zavytí...

Sto sedmdesát centimetrů vysoká policistka stála tváří v tvář osmdesátitunové lokomotivě společnosti Amtrak –

červenobílomodrá hora oceli se blížila dvacetikilometrovou rychlostí.

„Stát!“ vykřikla.

Strojvedoucí ji ignoroval.

Sachsová se postavila doprostřed kolejí, rozpažila ruce a začala divoce mávat. Ozval se pískot brzd a lokomotiva pomalu zastavila. Strojvedoucí vystrčil hlavu z kabiny.

„Tudy nemůžete,“ oznámila mu Amélie.

Chtěl vědět proč. Na řízení tak obrovského vlaku jí připadal příliš mladý.

„Nacházíte se na místě kriminálního činu. Vypněte motor, prosím.“

„Já tady nic kriminálního nevidím, *dámo*.“

Sachsová ho však už neposlouchala. Dívala se nahoru, na mezeru v zábradlí mostu.

Tudy by se dalo protáhnout mrtvé tělo, aniž by ho kdokoliv spatřil – stačilo zaparkovat na Jedenácté a dovléct oběť úzkou uličkou ke srázu. Na Sedmatřicáté, která ji křížovala, by vraha mohl zahlédnout oknem kdokoliv z mnoha obyvatel téhle části města.

„Nechte ten vlak stát tady, pane.“

„To nemůžu.“

„Vypněte motor, prosím.“

„U těchto lokomotiv se motor nevypíná, běží pořád.“

„Tak zavolejte dispečerovi. Nebo někomu jinému. Musí zastavit i vlaky směřující na jih.“

„To taky nemůžu.“

„Poslechněte mě. Zapsala jsem si číslo vašeho vozidla.“

„Vozidla?“

„Radím vám, abyste mě okamžitě poslechl,“ vyštěkla Sachsová.

„A co uděláte, když vás neposlechnu, *dámo*? Dáte mi pokutu?“ V tu chvíli už ale Amélie Sachsová znovu šplhala nahoru po kamenném srázu. Klouby se opět ozývaly, na rtech cítila prach a vlastní pot. Proběhla uličkou a zastavila se až na chodníku Jedenácté avenue. Rozhlédla se kolem sebe. V kongresovém centru Javits to přímo vřelo; davy návštěvníků se mísily s týmy novinářů. Obrovský transparent hlásal: *Vítáme delegáty OSN!* Brzy ráno ovšem tahle ulice určitě zela prázdnotou, takže pachatel mohl svůj záměr celkem snadno uskutečnit. Sachsová vstoupila doprostřed Jedenácté avenue, šestiproudového bulváru ucpaného pomalu se pohybující šňůrou aut.

Jde se na to.

Zvedla ruku a na místě zastavila kolonu aut směřujících na sever. Několik řidičů se pokusilo z kolony vycouvat, a tak bylo třeba uložit dvě pokuty. Nakonec Amélie postavila do středu ulice několik odpadkových košů – posloužily jako barikáda, aby spořádaní občané za volanty aut *museli* splnit svou občanskou povinnost.

Náhle si Sachsová vzpomněla na poslední pravidlo hlídkové směrnice ZOZO.

O jako Ochrana místa činu.

Hlasité zvuky klaksonů se mísily se vzteklými výkřiky řidičů. O chvíli později se do vřavy obří manhattanské tepny konečně ozvaly zvuky sirén.

Během čtyřiceti minut zaplnili uniformovaní policisté a detektivové celou ulici. Sachsová se dozvěděla, že obětí byl jeden ze dvou pasažérů, kteří v noci přistáli na letišti J. F. Kennedyho, nasedli do taxíku a odjeli do města. Jenže domů se už nedostali.

„Je tady štáb CNN,“ zašeptal jí do ucha jeden uniformovaný strážník.

A tak ji ani nepřekvapilo, když zahlédla Vince Perettiho, šéfa Centrální vyšetřovací divize, který velel celému týmu na místě činu. Právě vylezl na kopec nad kolejemi a oprašoval si svůj drahý oblek.

K jejímu překvapení si jí nejen všiml, ale dokonce jí mávl rukou na pozdrav a vyloudil na tváři chabý úsměv. Došlo jí, že to má být výraz vděčnosti za její téměř horolezecký kousek. Za to, že nesmazala otisky ze žebříku. Poslední den ve službě se dostane na výsluní slávy.

Peretti ji ovšem zpražil pohledem. „Předpokládám, že nejste žádný nováček, policistko.“

„Promiňte, pane?“

„Předpokládám, že nejste u sboru nová.“

Přísně vzato nebyla, přestože u policie sloužila teprve tři roky, zatímco kolegové v jejím věku už měli za sebou devět či deset let. Sachsová se totiž několik let před vstupem na akademii jen tak poplakovala. „Nejsem si jistá, na co se ptáte.“

Tvářil se podrážděně a jeho úsměv pohasl: „Byla jste první na místě činu?“

„Ano, pane.“

„Tak proč jste uzavřela Jedenáctou? Co jste tím sledovala?“

Pohlédla na bulvár, stále zatarasенý odpadkovými koši. Na houkání si už zvykla, ale až teď si uvědomila jeho hlasitost i neuvěřitelnou frontu aut, táhnoucí se několik mil dozadu.

„Pane, první důstojník na místě činu se musí držet směrnic, pane. Zatknout pachatele, ohledat místo činu, zajistit...“

„Já znám ZOZO dobře! To jste uzavřela celou avenue, abyste ochránila místo kriminálního činu?“

„Ano, pane. Na příčné ulici totiž pachatel zaparkovat ne-

mohl – všimli by si ho tady v těch oknech. Vidíte? Musel zaparkovat na Jedenácté.“

„Tak to se pletete. Na *téhle* straně kolejí totiž nenechal žádné otisky. Ty byly jen na tom žebříku, který vede na Sedmatřicátou.“

„Sedmatřicátou jsem uzavřela taky.“

„To je právě to. Žádnou jinou ulici jste uzavírat neměla. A co ten vlak?“ pokračoval Peretti. „Proč jste ho zastavila?“

„Projížděl místem činu, pane. Myslela jsem, že by mohl poškodit stopy nebo důkazní materiál. Nebo něco jiného.“

„Co *jiného*?“

„Nevyjádřila jsem se přesně, pane. Myslela jsem...“

„A co letiště Newark?“

„Ano, pane.“ Sachsová se rozhlédla kolem a očima hledala pomoc. Poblíž stáli policisté, ale ti měli svou práci a rozhovoru si nevšíмали. „Co je s ním?“

„Proč jste ho taky neuzavřela?“

No prima. Bude přednáška. Amélie sevřela rty po vzoru Julie Robertsové a upjatě, ale rozumně řekla: „Dle mého odhadu se zdálo pravděpodobné, pane, že...“

„Jistě, ale dálnice na New Jersey je taky dost pravděpodobná. A taky výpadovka na Long Island. A dálnice I70 až někam do St. Louis. To všechno jsou dost pravděpodobné únikové cesty.“

Sachsová zaklonila hlavu a pohlédla Perettimu do očí. Oba byli stejně vysocí, ale on měl vyšší podpatky.

„Už mi volali od policejního ředitele, velitele Přístavní správy, z kanceláře generálního tajemníka OSN, šéfa támhletoho cirkusu...“ kývl hlavou k centru Javits. „Zmrvili jsme časovej rozvrh konference, projev jednoho senátora a celej provoz na West Side. Koleje vedou dobrých dvacet metrů od

oběti a uzavřený bulvár je o sto metrů dál a navíc o deset metrů výš. Mám dojem, že ani hurikán Eva nenadělal v severním koridoru společnosti Amtrak takový bordel jako vy.“

„Opravdu jsem měla dojem...“

Peretti se usmál. Amélie byla velmi atraktivní – současně jejího „poflakování“ před vstupem na policejní akademii byla i práce pro módní agenturu Chantelle, která sídlí na Madison avenue. Snad proto se Peretti rozhodl jí odpustit.

„Poslyšte, policistko Sachsová,“ začal a mrkl na štítek se jménem na její hrudi stažené neprůstřelnou vestou, „pamatujte si: práce na místě kriminálního činu je vždy otázkou kompromisu mezi přáním a možnostmi. Obklíčit po každém zločinu střed města kordonem policajtů a zadržet při tom tři miliony lidí by bylo určité prima. Něco takového ovšem dost dobře nejde. Propříště na to myslíte.“

„Víte, pane,“ odvětila příkře, „já od pochůzkářů odcházím. Poslední služba mi končí dnes v poledne.“

Peretti kývl hlavou a povzbudivě se usmál. „Jinými slovy už mám toho poučování nechat, co? Takže zastavit vlak a uzavřít ulici bylo *vaše* rozhodnutí?“

„Ano, pane,“ řekla kousavě. „Přesně tak.“

Dlouhými tahy pera si to poznamenal do černého bloku. Ach, Bože...

„A teď odstraňte ty odpadkové koše. Než se ulice uvolní, budete řídit dopravu. Slyšela jste?“

Bez vyjádření souhlasu či nesouhlasu vstoupila na vozovku Jedenácté avenue a pomalu z ní začala uklízet nádoby na odpadky. Žádný z řidičů projíždějících okolo si na její účet neodpustil uštěpačnou poznámku. Pohlédla na hodinky.

Ještě hodinu.

To přežiju.

Sokol zatřepotal křídly, dosedl na římsu a pohodlně se na ní usadil. Vzduch byl uprostřed dopoledne horký a průzračný.

„Už je tady,“ špitl muž a otočil hlavu směrem ke zvonku od domovních dveří v přízemí.

„Je to on?“ křikl ke schodům. „Je, nebo není?“

Odpovědi se Lincoln Rhyme nedočkal, a tak pohlédl zpátky k oknu. Dravcova hlava se rychlým a elegantním pohybem otočila a Rhyme si všiml, že jeho pařáty jsou zbrocené krví. Z černého zobáku mu visel cár žlutého masa. Natáhl krátký krk a přesunul se k hnízdu, kde maso upustil do nataženého zobáku ochmýřeného modrého ptáče. Rhyme si pomyslel, že se možná právě dívá na jediné živé stvoření, které nemá v New Yorku přirozeného nepřítele. Kromě Boha všemohoucího.

Na schodech zaslechl pomalé kroky.

„Byl to on?“ zeptal se Thoma.

„Ne,“ odpověděl mladík.

„Tak kdo to byl? Někdo přece zvonil, ne?“

Thom sjel pohledem k oknu. „Ten sokol se vrátil. Podívej, na parapetu jsou skvrny od krve. Vidíš je?“

Sokolí samička se ukázala v celé své kráse. Její peří šedomodře pableskovalo a hlavu měla pozorně obrácenou k obloze.

„Jsou pořád spolu. Oni se párují na celý život?“ divil se Thom. „Jako husy?“

Rhyme pozoroval mladíka, jak se naklání, aby lépe viděl do hnízda.

„Kdo to byl?“ zeptal se znovu. Thom ho zdržoval a Rhyma to dráždilo.

„Návštěva.“

„Návštěva? Ha,“ odfrkl Rhyme a snažil se vybavit si, kdy se tu naposled objevil nějaký host. Nejméně před čtvrt rokem. Kdo to tehdy byl? Možná ten reportér nebo nějaký vzdálený bratranec. Anebo Peter Taylor, jeden z jeho specialistů na míchu. A taky Blaine se tu párkrát zastavila. Ta se ovšem nepočítá mezi *návštěvy*.

„Je tu hrozná zima,“ stěžoval si ošetřovatel a hnal se k oknu, aby ho otevřel. Mladická zbrkllost.

„Neotvírej to okno,“ zasyčel Rhyme. „A už mi konečně řekni, kdo to přišel, sakra.“

„Je tu fakt zima.“

„Vyděsíš sokoly. To nemůžeš trochu stáhnout klimatizaci?“

„My jsme tu byli dřív než ti ptáci,“ ohradil se Thom a pomalu nadzdvihl velké zasouvací okno. „Oni se sem nastěhovali jen kvůli tobě.“ Sokoli pohlédli směrem k pohybujícímu se sklu a nepřátelsky se na něj zadívali. To ovšem dělali pořád. Ani je nenapadlo odletět z parapetu.

„Tak kdo to přišel?“ opakoval Rhyme.

„Lon Sellitto.“

„Lon?“

Co ten tu dělá?

Mladík se rozhlédl kolem sebe. „Je tu pěkný binec.“

Rhyme neměl rád zmatek při úklidu – a zvuk vysavače přímo nenáviděl. Žil spokojeně v místnosti, kterou nazýval svou kancelář, v prvním patře řadového domku v Upper West Side s výhledem na Central Park. Poměrně rozlehlý pokoj byl do posledního místečka zaplněný. Někdy se Rhyme bavil tím, že zavřel oči a snažil se rozeznat vůně různých předmětů naskládaných v pokoji. Tisíce knih a časopisů, spousta šikmo naházených a jen zázrakem držících hromad různých fotokopii, horké tranzistory věčně zapnuté televize, prachem pokryté žárovky a korkové nástěnky. Vůně vinylu, peroxidu, latexu a čalounění.

A tří různých druhů skotské.

A sokolích výtrusů.

„Nechci ho vidět. Vyříd' mu, že nemám čas.“

„Je s ním nějaký mladý polda. Ernie Banks. Vlastně ne, tak se jmenoval ten baseballista. Neměl bych přece jen uklidit? Ten binec si pořádně uvědomíš, až když se někdo ohlásí.“

„*Ohlásí?* To zní směšně. Tak staromódně. Řekni jim, ať vypadnou. Tohle už zní moderněji, ne?“

Binec...

Thom sice mluvil o pokoji, ale Rhyme si domyslel, že měl na mysli i svého šéfa.

Rhymovy vlasy byly sice černé a husté jako vlasy dvacetiletého mladíka – přestože mu bylo dvakrát tolik – ale spleené chomáče mu trčely na všechny strany a naléhavě potřebovaly

umýt a ostříhat. Ve tváři měl Rhyme špinavě vyhlížející tří-denní strnisko černých vousů. Lechtání v uších, se kterým se dnes ráno probudil, bylo neklamným znamením, že taky v těchhle partiích by byl zapotřebí zástřih. Nehty na rukou i nohou už přerostly únosnou mez a jeho oblečení – bílé puntíkové pyžamo – po týdnu nošení získalo charakteristický zápach. Temně hnědé oči mu koukaly ze zanedbané tváře, o které Blaine několikrát prohlásila – v návalu vášně i mimo ni – že je jinak velmi pohledná.

„Chtějí s tebou mluvit,“ pokračoval Thom. „Prý jde o něco moc důležitého.“

„Kašlu na ně.“

„Vždyť Lon už tu nebyl skoro rok.“

„To přece neznamená, že ho chci vidět. Nevyplašils ty sokoly? Jestli jo, tak se naseru.“

„Je to důležité, Lincolne.“

„Říkal jsi *moc* důležité. Kde je ten doktor? Třeba už volal, když jsi lital venku a já spal.“

„Vždyť jsi vzhůru už od šesti.“

„Ne.“ Rhyme se odmlčel. „Sice jsem se vzbudil, ale pak jsem zase usnul. Usnul jsem zdravým spánkem. Nenechal vzkaz?“

„Ne. Na záznamníku nic nebylo.“

„Tvrdil, že se dopoledne staví.“

„Je teprv jedenáct. Na vyhlášení celostátního pátrání je možná ještě čas.“

„A nevisel jsi zas na telefonu?“ zeptal se náhle Rhyme. „Třeba sem volal zrovna, když jsi telefonoval.“

„Mluvil jsem s...“

„Já ti nic nevyčítám,“ přerušil ho Rhyme. „Neurážej se.“

Neřekl jsem přece, že odsud nesmíš volat. Klidně si volej. Jen jsem chtěl říct, že mohl volat, zrovna když jsi měl hovor.“

„Ne, tys chtěl spíš říct, že dnešní dopoledne bude stát za hovno.“

„No jasně. Hele, některé moderní telefony mají tohleto... čekání na hovor. Můžeš mít dva hovory zároveň. To kdybychom měli... Tak co teda ten můj kámoš Lon chce? A ten jeho baseballista?“

„To se jich zeptej sám.“

„Já se ptám *tebe*.“

„Chtějí s tebou mluvit. To je všechno, co vím.“

„O něčem véeélmi důůůležitým, co?“

„Lincolne,“ povzdechl si Thom a prohrábl si blondáté vlasy. Měl na sobě tmavé kalhoty, bílou košili a modrou květovanou kravatu s dokonalým uzlem. Když si ho Rhyme před rokem najal jako ošetřovatele, dovolil mu nosit džíny a tričko. Thom přesto chodil každý den ve slušném oblečení. Rhyme sám nechápal proč, ale tahle skutečnost měla nějakým záhadným způsobem vliv na jeho rozhodnutí nechat si mladíka u sebe. Žádný z jeho předchůdců přitom u Rhyma nevydržel déle než šest týdnů. A počet těch, kteří to vzdali, se přesně rovnal počtu těch, které Rhyme propustil sám.

„Tak dobře, cos jim nabulíkoval?“

„Že mají pár minut počkat, než se ujistím, že jsi upravený a připravený na jejich návštěvu. Krátkou.“

„Tohles jim řekl a mě ses nezeptal? Vřelé díky.“

Thom ustoupil a zavolal přes úzké schodiště dolů. „Pojďte dál, pánové.“

„Určitě ti ještě něco řekli,“ naléhal Rhyme. „A ty mi to tajíš.“

Mladík neodpověděl a Rhyme útrpně sledoval příchod obou mužů. Jakmile vstoupili do pokoje, vzal si Rhyme slovo a otočil se k Thomovi. „Zatáhni závěsy. Už jsi ty ptáky vyděsil dost.“

Což ovšem neznamenalo nic jiného, než že ho otravují pronikavé paprsky jasného slunce.

Němá.

Odporná lepicí páska přes ústa jí nedovolovala vydat ani hlásku. Připadala si mnohem bezmocnější, než kdyby jí dal jen želízka na zápěstí. Než když jí před chvílí sevřel paži svými krátkými tlustými prsty.

Řidič taxíku, ještě stále v lyžařské kukle, ji vedl vlhkou chodbou podél trubek a kabelů. Nacházeli se ve sklepe nějaké kancelářské budovy. Neměla však ponětí kde.

Kdyby s ním tak mohla promluvit...

T. J. Colfaxová ovšem hrála dál. Je přece velké zvíře z firmy Morgan Stanley. Je zvyklá vyjednávat.

Peníze? Chceš peníze? Seženu ti jich plné pytle, člověče. Snažila se zachytit únoscův pohled, jako by mu tím mohla vnutit své myšlenky.

Prosíím, řadonila tiše a začala přemýšlet, jakým způsobem proměnit svých 401 tisíc dolarů na hotovost a předat mu i svůj penzijní účet. *Ach, prosím...*

Vzpomněla si na události minulé noci. Ten chlap je vytáhl z taxíku a nasadil jim pouta. Pak je nacpal do kufru a znovu se rozjeli. Napřed po nerovném povrchu, ale pak se jízda zklidnila, až konečně zastavili. Řidič pravděpodobně otevřel bránu nebo vrata. Zřejmě vjel do garáže, napadlo

Tammie. Hluk velkoměsta naprosto utichl a Tammie neslyšela nic než bublání motoru.

Pak se kufr otevřel a muž ji vytáhl. Strhl jí z prstu diamantový prsten, strčil si ho do kapsy a provedl ji kolem děsivých obrazů, z nichž na ni hleděly strašidelné tváře – řezník, ďábel, tři nešťastné děti – vše vyvedené vybledlými barvami na opadávající omítce. Nato ji odtáhl do sklepa a tam ji hodil na zem. Potom zmizel. Tammie zůstala ve tmě sama, obklopená pouze příšerným pachem – snad z hnijícího masa nebo z odpadků. Ležela tu celé hodiny, na chvíli dokonce i usnula, ale většinu času naříkala. Probrala ji až hlasitá rána. Ostré prásknutí. Někde poblíž. A pak se znovu dostavil neklidný spánek.

Před půl hodinou si pro ni zase přišel. Hodil ji do kufru a po dvaceti minutách jízdy se ocitli tady. *Tady*. Bůhví kde.

Vešli do matně osvětlené sklepní místnosti. Středem vedla tlustá černá trubka; muž ji k ní připoutal železky, podebral jí nohy a sesunul do sedu. Nohy jí svázal provazem – trvalo to několik minut, protože pracoval v kožených rukavicích. Pak se vztyčil, dlouze se na ni zadíval, znovu se sehnul a roztrhl jí blůzku. Začal kolem ní obcházet, až zalapala po dechu. Cítila jeho ruce na ramenou; zkoumavě si ji přejížděly a mačkaly jí lopatky.

Dala se do pláče a přes lepicí pásku začala žadonit o pomoc.

Věděla, co přijde.

Ruce se sunuly dolů, přejely jí přes boky a postupovaly stále dopředu. Nader se však nedotkly. Spíš se zdálo, že pátrají po žebrech. Píchaly do nich a hladily je. Tammie se otřásla a snažila se uhnout. Muž ji hrubě uchopil a znovu jí začal tlačit na kosti, jako by vychutnával jejich pružnost.

Postavil se a Tammie zaslechla vzdalující se zvuk lidských kroků. Nadlouho se všude rozhostilo ticho, které přerušovalo jen hučení klimatizace a výtahů. Náhle sebou trhla a polekaně vykřikla, vyděšená zvukem přicházejícím zezadu z pravé strany. A znovu: Ššš. Ššš. Ten zvuk se jí zdál povědomý, ale nevěděla, kam ho zařadit. Snažila se otočit, aby viděla, co únosce dělá, ale nemohla se pohnout. Co to jen může být? Zvuk se rytmicky opakoval, až v ní vyvolal vzpomínku na matčin dům.

Ššš. Ššš.

Sobotní ráno v malém domku v Bedfordu ve státě Tennessee. Sobota byl jediný den, kdy matka nemusela do práce a věnovala se domácímu úklidu. Tammie se obvykle probouzela až do horkého dne a sbíhala pak po schodech dolů, aby matce pomohla. Ššš. Ššš. Teď naslouchala známému zvuku a musela se nad tou vzpomínkou rozplakat: proč, proboha, musí ten chlap zametat podlahu s takovou pečlivostí – tak dokonale pravidelnými tahy koštěte?

Tvářili se překvapeně a byli celí nesví.

Což se členům newyorské kriminálky nestává právě často.

Lon Sellitto a mladý Jerry (ne Ernie) Banks se usadili tam, kam je Rhyme pohybem své rozcuchané hlavy poslal. Na dvě zaprášené a nepohodlné ratanové židle.

Rhyme se od doby, co ho Sellitto navštívil naposledy, dost změnil a detektiv nedokázal úplně zakrýt svůj šok. Banks na sobě nedal nic znát, ale i on byl vyvedený z míry. Špinavá

místnost, uprostřed které na ně z postele podezřívavě zírá jakýsi neupravený pobuda. A pak ten zápach. Kolem stvoření jménem Lincoln Rhyme se šířilo nezaměnitelné aroma tělesných výměšků.

Rhyme okamžitě zalitoval, že je sem vůbec pouštěl.

„Proč ses neohlásil předem, Lone?“

„Protože bys nás odmítl.“

Což byl fakt.

Thom vyšel po schodech k nim, ale Rhyme ho zarazil: „Ne, Thome, myslím, že tě nebudeme potřebovat.“ Nechtěl, aby se mladík jako vždycky zeptal hostů, jestli si dají něco k jídlu nebo k pití.

Je jak nějaká Matka Tereza.

Na chvíli zavládlo ticho. Rozložitý a zamračený Sellitto – starý vlk s dvaceti lety odkroucenými ve službě – pak pohlédl na krabici vedle postele a chystal se promluvit. Pohled na papírové pleny pro dospělé mu však bohužel zcela vyrazil dech.

„Četl jsem vaši knihu, pane,“ ozval se Jerry Banks. Mladý detektiv asi neměl pevnou ruku a při holení se několikrát řízl. A ten okouzlující kačírek na hlavě! Dobrý Bože, vždyť mu snad není víc než dvanáct. Čím je svět sešlejší, uvažoval Rhyme, tím mladistvěji vypadají jeho obyvatelé.

„Kterou knihu jste četl?“

„Vaši příručku o postupu na místě činu samozřejmě taky. Ale teď jsem myslel tu obrazovou publikaci, co vyšla před pár lety.“

„Tam ale byla taky slova. Vlastně tam byla *především* slova. Četl jste je vůbec?“

„No jasně, samozřejmě,“ zareagoval rychle Banks.

Obrovský stoh zbylých výtisků *Míst činu* se nakloněný opíral o stěnu pokoje.

„Nevěděl jsem, že jste s Lonem přátelé,“ dodal Banks.

„Copak vám Lon ještě nepředváděl ročenku? Copak vám neukázal obrázky? Nevyhrnul si rukávy, neukázal si na jizvy a neřekl: ‚K tomuhle jsem přišel při práci s Lincolnem Rhymem?‘“

Sellitto se nezasmál. Místo toho se začal hrabat v kufříku. Copak to tam asi má, pomyslel si Rhyme jízlivě.

„Jak dlouho jste byli parťáci?“ vyzvídal Banks ve snaze udržet konverzaci.

„Řekni mu to ty,“ ozval se Rhyme a podíval se na hodiny.

„Parťáci jsme nebyli nikdy,“ řekl Lon. „Já dělal v oddělení vražd a on řídil Centrální vyšetřovací divizi.“

„No ne,“ hlesl ohromený Banks. Vedení Centrální vyšetřovací divize patřilo k nejprestižnějším funkcím v celém sboru.

„No jo,“ přitakal Rhyme a pohlédl za okno, jako by snad doktor mohl přiletět na sokolu. „Byli jsme jako dva mušketýři.“

Trpělivým hlasem, který Rhyma dováděl k zuřivosti, začal Sellitto vysvětlovat: „Pracovali jsme spolu s přestávkami sedm let.“

„A byly to krásné roky,“ napodobil ho Rhyme.

Banks se zamračil, ale Sellitto si ironie v Rhymově poznámce nevšiml. Nebo spíš nevšímal. „Máme jistý problém, Lincoln. Potřebujeme pomoc.“

Na nočním stolku s plesknutím přistála složka papírů.

„Pomoc? Jakou pomoc?“ vyprskl Rhyme úzkým nosem, o němž se Blaine vždy mylně domnívala, že je výtvozem

plastického chirurga. Podobně uvažovala i o jeho rtech, které považovala za příliš dokonalé. (Poříd' si jizvu, žertovala dokonce – a během jedné ze vzájemných potyček se mu o ni téměř postarala.) Proč se mu jen dneska pořád vybavuje ten její smyslný přízrak? Se vzpomínkou na svou bývalou se už probudil, a dokonce pocítil nutkání napsat jí dopis, jehož koncept měl zrovna otevřený na obrazovce počítače. Rhyme zvedl hlavu a jediným pohyblivým prstem uložil dokument na disk.

„Lincolne?“ ozval se Sellitto.

„Ano, pane. Chcete nějakou pomoc. Ode mě. Slyšel jsem.“

Banks se pokoušel o zdvořilý úsměv, ale pod židlí nervózně šoupal nohama.

„Za pár minut budu mít nějaké jednání,“ upozornil Rhyme.

„Jednání?“

„Jo, přijde doktor.“

„Vážně?“ vydechl po chvíli Jerry, snad aby přerušil děsivé ticho.

Sellitto nevěděl, jak pokračovat v rozhovoru. „A jak se ti vlastně daří?“ prohodil nejistě.

Banks ani Sellitto se Lincolna Rhyma do té chvíle na zdraví nezeptali. Při pohledu na něj se lidé podobným otázkám raději vyhýbali – pravděpodobně by totiž dostali složitou a zcela jistě nepřijemnou odpověď.

„Docela dobře, díky,“ odpověděl Rhyme suše. „A co ty a Betty?“

„Rozvedli jsme se,“ řekl rychle Sellitto.

„Vážně?“

„Jí připadl dům a mně půlka dítěte.“ Rozložitý policista nasadil strojený úsměv, jako by tuhle frázi nepoužil poprvé,

a Lincolnovi došlo, že za tímhle rozchodem se skrývá velice bolestný příběh, který teď rozhodně nehodlal poslouchat. Nicméně ho nepřekvapilo, že Sellittovo manželství ztroskotalo. Sellitto byl dřív. Už léta byl jedním ze zhruba stovky detektivů prvního stupně – a tuhle hodnost získal ještě v době, kdy se udílela skutečně za zásluhy, a ne jen za odsloužená léta. Pracoval téměř osmdesát hodin týdně. Rhyme prvních pár měsíců vzájemné spolupráce ani nevěděl, že je tenhle chlap ženatý.

„A kde teda bydlíš?“ vyzvídal Rhyme a doufal, že obvyklá společenská konverzace jeho hosty brzy znudí a oni vypadnou.

„V Brooklynu. Na Heights. Občas chodím do práce pěšky. Pamatuješ na všechny diety, co jsem vždycky držel? Vtip není v diety, ale ve cvičení.“

Detektiv Lon Sellitto nevypadal ani tlustší, ani hubenější než před třemi a půl lety. Nebo před patnácti.

„Takže říkáte, že za vámi přijde doktor,“ vmísil se kolegiálně Banks. „Kvůli...“

„Nové formě léčby?“ dokončil Rhyme nakousnutou otázkou. „Uhodl jste.“

„To vám přeji hodně štěstí.“

„Tisíceré díky.“

Za dvacet minut bude poledne, pomyslel si Rhyme. Nedočvilnost je u lékaře neomluvitelná.

Všiml si, že mu Banks dvakrát přejel očima po nohách. Rhyme ho podruhé probodl pohledem a vůbec ho nepřekvapilo, že mladíček zčervenál.

„Proto se obávám,“ začal Rhyme a na okamžik se odmlčel, „že nemám čas vám pomáhat.“

„Ale doktor ještě nedorazil, ne?“ nadhodil Lon Sellitto stejně neprůstřelným tónem, jakým likvidoval falešná alibi lidí podezřelých z vraždy.

Ve dveřích se objevil Thom s konvicí na kávu.

Blbec, ušklíbl se Rhyme.

„Lincoln vám zapomněl nabídnout něco k pití, pánové.“

„Thom se o mě stará jako o dítě.“

„Bohužel poněkud přerostlé,“ odsekl ošetřovatel.

„No dobře,“ zabručel Rhyme. „Dejte si teda kafe. Já si dám trochu mateřského mlíka.“

„Na to je brzo,“ upozornil ho ošetřovatel. „Bar ještě nemá otevřeno.“

Banks znovu očima přejel Rhymovo tělo. Možná očekával jen kosti potažené kůží, ovšem úbytek svalů se zastavil nedlouho po úrazu a první terapeut Lincolnu téměř vyčerpával neustálým cvičením. Thom mu taky občas pěkně lezl na nervy a někdy se choval jako starostlivá kvočna, ale byl to zatraceně dobrý cvičitel. Provozoval s Rhymem řadu pasivních cviků, pečlivě si zaznamenával vývoj pohyblivosti jednotlivých kloubů a pozorně kontroloval mimovolné svalové stahy, když s rukama i nohama neustále opakoval cyklus cvičení, která sice nevedla k žádným zázrakům, ale přesto udržovala krevní oběh na poměrně slušné úrovni. Na člověka, který už tři a půl roku ovládá pouze svaly na ramenou, hlavě a na levém prsteníku, nebyl Lincoln Rhyme zase v tak špatné kondici.

Mladý detektiv se zadíval na černou krabičku komplikovaně propojující jediný Rhymův pohyblivý prst s počítačem a nástěnným panelem.

Pro lidi upoutané na lůžko jsou jedinou nadějí dráty, vy-

světlil Lincolnovi už před lety terapeut. Alespoň pro ty bohaté. Pro ty šťastné.

„Dneska brzy ráno došlo ve West Side k vraždě,“ řekl Sellitto.

„Prošli jsme hlášení o bezdomovcích, kteří zmizeli během posledního měsíce,“ doplnil ho Jerry. „Napřed jsme si totiž mysleli, že obětí byl některý z nich. Ale kdepak,“ dodal dramaticky. „Obětí byl jeden z té dvojice.“

Rhyme hodil po pořezaném mladíkovi prázdným pohledem. „Jeden z dvojice?“

„Nedívá se na zprávy,“ řekl Thom. „Jestli mluvíte o tom únosu, nic o něm neví.“

„Ty nesleduješ zprávy?“ zasmál se Sellitto. „Copak ty už nečeš čtvery noviny denně a nenahráváš si místní zprávy, aby ses na ně podíval hned po příjezdu domů? Blaine mi dokonce prozradila, žeš ji při milování oslovil jménem jedné zprávařky.“

„Čtu už jenom literaturu,“ pronesl Rhyme s falešnou nabubřelostí.

„Literatura jsou zprávy, které se s časem nemění,“ dodal Thom.

Rhyme ho ignoroval.

„Jeden muž a žena se vraceli ze služební cesty z Kalifornie,“ vysvětloval Sellitto. „Nastoupili do taxíku na letišti JFK. Domů už ale nedojeli.“

„Před půlnocí někdo volal z Queensu, že v jednom taxíku se jistý bělošský pár pokoušel vyrazit okno a dostat se ven. Ten člověk si ale nevšiml čísla ani licence.“

„A podobu řidiče nezachytil?“

„Ne.“

„A co ta žena v taxíku?“

„Po té se slehla zem.“

Bylo tři čtvrtě na dvanáct. Rhyme zuřil na doktora Willia-
ma Bergera. „To je docela hnus,“ zamumlal nepřítomně.

Sellitto zhluboka vydechl.

„Pokračuj, pokračuj,“ pobídl ho Lincoln.

„Měl její prsten,“ řekl Banks.

„Kdo měl *čí* prsten?“

„Ten zavražděný. Našli ho dnes ráno. Měl na ruce dámský
prsten. Patřil té jeho partnerce.“

„A určitě byl její?“

„Jsou tam její iniciály.“

„Takže máte nezpacha,“ pokračoval Rhyme, „který chce,
abyste věděli, že ta žena je u něj a je stále naživu.“

„Co je to nezpach?“ zeptal se Thom. Když ho Rhyme ig-
noroval, Sellitto odpověděl: „Neznámý pachatel.“

„A víte, jak to udělal, aby oběti ten dámský prsten seděl?“
napínal Rhyma Banks s vytřeštěnýma očima.

„Nechám se poddat.“

„Ořezal tomu chlápku kůži z prsteníčku. Až na kost.“

Rhyme se lehce pousmál. „Chytřej maník, že jo?“

„Co je na tom tak chytrého?“

„Chtěl se pojistit, aby ten prsten nikdo neukradl... Bylo
tam dost krve, ne?“

„Hrůza.“

„Na první pohled není prsten vidět. Navíc tu hrozí AIDS
nebo žloutenka. A i kdyby si prstenu někdo všimnul, těžko by
chtěl vlastnit takovou trofej. Jak se jmenuje ta žena, Lone?“

Starší detektiv kývl hlavou a mladší okamžitě vytáhl zá-
pisník.

„Tammie Jean Colfaxová. Osmadvacet let. Zaměstnána ve firmě Morgan Stanley.“

Rhyme si všiml, že Banks má také na ruce prsten. Zřejmě s nápisem nějaké školy. Jenže tenhle kluk byl na obyčejného absolventa akademie příliš uhlazený. A k armádě určitě ani nepřišel. Rhyma by nepřekvapilo, kdyby měl na prstýnku název prestižní Yaleovy univerzity. A tenhle kluk dělá detektiva v oddělení vražd? Kam tenhle svět spěje?

Mladý policista chytil šálek kávy oběma rukama, jako by si je chtěl ohřát. Rhyme se úsporným pohybem levého prsteníčku dostal do nabídkového menu na ovládacím panelu připojeném k vozíku a kliknutím vypnul klimatizaci. Na obsluhu drobností jako topení nebo klimatizace obvykle příliš energií neplýtvá – šetřil si ji na nezbytné věci, jako je ovládání světel, počítače a přístroje na obracení stránek. Když se ovšem v pokoji ochladilo až příliš, začalo mu téct z nosu. A *to* je pro kvadruplegika problém k posrání.

„Žádná žádost o výkupné?“ zeptal se.

„Nic.“

„A ty na tom případě děláš?“ obrátil se Rhyme na Sellitta.

„Jo, pod Jimem Pollingem. Chceme ti přečíst zprávu z místa činu.“

Rhyme se znovu zachechtal. „Mně? Zprávu z místa činu jsem naposled viděl před třemi lety. Čím ti asi tak budu platný?“

„Spoustou věcí, Linku.“

„Kdo teď šéfuje oddělení?“

„Vince Peretti.“

„Kongresmanův synek,“ prohodil Rhyme. „Tak ať vám pomůže on.“

Chvilé váhání. „My bychom radši tebe.“

„Kdo to je ,my‘?“

„Náčelník. Tvůj oddaný přítel.“

„A copak to,“ začal Lincoln a usmíval se jako školačka, „že kapitán Peretti ztratil náčelníkovu důvěru?“

Sellitto vstal, začal přecházet po pokoji a prohlížel si přitom hromady časopisů. *Soudní bulletin. Katalog laboratorního vybavení firmy Harding & Boyle. Pátrací ročenka New Scotland Yardu. Žurnál Institutu pro forenzní vyšetřování. Výroční zpráva Sdružení ředitelů policejních laboratoří. Zpravodaj Mezinárodního ústavu pro forenzní vědy.*

„Klidně se podívej,“ řekl Rhyme. „Předplatné mi dávno vypršelo. A všechny jsou zaprášené.“

„Všecko je tu děsně zaprášený, Linku. Co kdybys taky někdy zvedl ten svůj línej zadek a ten prasečák si uklidil?“

Banks se vyděsil. Rhyme se však rozchechtal a jeho podrážděnost se změnila v pobavení. Na chvíli téměř zalitoval, že už spolu nepracují. Okamžitě však ten pocit v sobě zadusil. „Nemůžu ti pomoci. Sorry,“ zabručel.

„Od pondělka tu máme mírovou konferenci. To bysme...“

„Jakou konferenci?“

„V OSN. Velvyslanci, hlavy států. Ve městě se bude motat deset tisíc papalášů. A slyšels už o tý věci předevířem v Londýně?“

„O jaké věci?“ zeptal se Rhyme sžíravě.

„Někdo se pokusil vyhodit do vzduchu hotel, kde se šlo UNESCO. A náš starosta je teď posranej strachy, že mu někdo nabourá i tuhle konferenci. Prej nechce žádný ošklivý titulky v *Postu*.“

„A pak je tu taky malý problém,“ pronesl Rhyme úsečně.

„Například že slečna Tammie teď asi neprožívá nejšťastnější chvíle života.“

„Jerry, popiš mu pár detailů. Povzbud' mu trochu apetýt.“

Banks právě přesunul pozornost z Rhymových ochrnutých nohou na postel, která – jak si Rhyme musel přiznat – byla daleko zajímavější než on sám. A zvláště pak ovládací panel. Připomínal součást nějakého vesmírného raketoplánu a stát musel nejspíš taky tolik. „Deset hodin po únosu jsme v kolejišti Amtraku nedaleko Sedmatřicáté a Jedenácté našli jistého Johna Ulbrechta – toho pasažéra z taxíku. Nebo spíš jeho tělo. Byl totiž postřelený a pak pohřbený zaživa. Rána vyšla z dvaatřicítky.“ Banks vzhlédl a dodal: „Bouchačka šupáků.“

Tím myslel, že pachatel si neoblíbil nějakou exotickou zbraň, podle které by se dalo usuzovat na jeho charakter. Tenhle Banks má za ušima, pomyslel si Rhyme. Trpí snad jen mládím, ale z toho může vyrůst. Rhyme byl ovšem přesvědčený, že on sám nikdy mladý nebyl...

„A co drážkování?“ zeptal se.

„Šest polí a drážek. Levotočivých.“

„Takže má kolt,“ poznamenal Rhyme a pozorně si znovu prohlédl náskres místa činu.

„Říkáte ‚on‘,“ pokračoval mladý detektiv, „ovšem bylo jich víc.“

„Cože?“

„Ti pachatelé museli být dva, protože jsme mezi hrobem a koncem železného žebříku narazili na dva páry stop,“ řekl Banks a ukázal na náskres místa činu.

„Našli jste na žebříku nějaké otisky?“

„Ne. Byly setřené. Čistá práce. Stopy vedou ke hrobu

a pak zpět k žebříku. A pachatelé *museli* být dva – oběť vážila přes metrák. Jeden by to nezvládl.“

„Pokračujte.“

„Dovlekli ho k hrobu, shodili ho tam, postřelili a zasypali. Pak vylezli po žebříku a ztratili se.“

„Myslíte, že ho postřelili až v tom hrobě?“ vyzvídal Rhyme.

„Jo. Nikde se nenašly žádné stopy krve – ani okolo žebříku, ani u kolejového lože.“

Rhyme se přistihl, že ho případ přece jen trochu zaujal. Přesto se zeptal: „A k čemu potřebujete mě?“

Sellitto vycenil zažloutlé zuby. „Je to šílená záhada, Linku. Máme kupu důkazů, jenže nedávají žádnéj smysl.“

„No a?“ Jen málo případů někdy dávalo smysl.

„No, je to fakt divný. Přečti si celou zprávu, prosím tě. Nechám ti ji tady. Jak to vůbec funguje?“ podíval se Sellitto na Thoma, který právě rovnal zprávu do obraceče stránek.

„Nemám čas, Lone,“ protestoval Rhyme.

„To je teda věcička,“ poznamenal Banks a pozorně si začal obraceč prohlížet. Rhyme ho ignoroval. Pohlédl na první stránku zprávy a pozorně se do ní začtl. Pak pohnul prsteníčkem o milimetr doleva a gumová tyčinka mu obrátila stránku. Tohle je opravdu divné, pomyslel si.

„Kdo vedl vyšetřování na místě?“

„Sám Peretti. Jakmile se dozvěděl, že oběť je jedním z těch dvou unesených, hned tam vyrazil a vzal si to na starost.“

Rhyme četl dál. Zpráva ho zaujala, i když byla napsaná strohým policejním stylem. Náhle zadrnčel zvonek u dveří. Rhymovi se rozbušilo srdce, otočil se na Thoma a chladným pohledem mu naznačil, že legrace skončila. Thom kývl a okamžitě se hnul dolů.

Veškeré myšlenky na taxikáře, důkazy a unesené makléřky se z neklidné mysli Lincolna Rhyma rázem vytratily.

„Je tu doktor Berger,“ ozval se Thom v domácím telefonu.

Konečně. To to trvalo.

„Je mi líto, Lone, ale musím vás požádat, abyste odešli. Jsem rád, že jsme se zase viděli.“ Usmál se. „Skutečně zajímavý případ.“

Sellitto zaváhal a pak vstal. „Pročteš si celou zprávu, Lincoln? A dáš nám potom vědět, co si o tom všem myslíš?“

„Spolehni se.“ Rhyme si položil hlavu na polštář. Kvadruplegici jako on, kteří umějí hýbat krkem a hlavou, mohou pouhým trojrozměrným pohybem hlavy zadat dobrý tučet povelů. Rhyme je ovšem nevyužíval. Jeho tělo bylo schopné vnímat tak málo smyslových požitků, že si Rhyme nemohl odepřít rozkoš z položení hlavy na luxusní polštářek v ceně dvou set dolarů. Návštěvníci ho neuvěřitelně unavili. Ještě nebylo ani poledne a už se mu chtělo spát. Svaly na krku se mu bolestivě ozývaly.

Když však byl Sellitto s Banksem u dveří, Rhyme je zarazil. „Počkej, Lone.“

Detektiv se otočil.

„Jednu věc byste měli vědět. Zatím jste našli jen polovinu místa činu. Důležitá je ale ta druhá půlka – řekněme hlavní místo činu. Vrahův dům. Místo, kde má bezpečné útočiště. A to se bude hledat velice těžko.“

„Proč myslíš, že existuje další místo činu?“

„Protože oběť nepostřelil až v hrobě. Zranil ji na hlavním místě činu, kde pravděpodobně vězní i tu ženu. Zřejmě je to někde v podzemí nebo na velice osamělém místě ve městě...

Protože jinak, Banksi,“ předešel Rhyme otázku mladého detektiva, „by se tam neodvážil střílet a držet rukojmí.“

„Třeba použil tlumič.“

„Na drážkách nebyly stopy gumy ani bavlny,“ odsekl Rhyme.

„Ale jak ho mohl postřelit někde jinde?“ odporoval Banks. „Vždyť nikde kolem místa nálezu nebyly žádné stopy krve.“

„Předpokládám, že oběť zasáhl do tváře,“ poznamenal Rhyme.

„Ano,“ přitakal Banks s přihloupkým úsměvem, „jak to víte?“

„Je to velmi bolestivé, velmi účinné a neteče při tom moc krve. Pokud kulka neproletí přímo mozkiem, je dvaatřicítka jen málokdy smrtelná. S takhle zasaženým člověkem si může vrah pochodovat, kam se mu zachce. Schválně používám jednotné číslo, protože ten zločin spáchal jen jeden člověk.“

Pauza. „Ale... vždyť jsme našli otisky dvou párů bot.“ Banks téměř šeptal, jako by odjišťoval minu.

Rhyme si povzdechl. „Podrážky jsou naprosto totožné. Patřily jednomu a témuž muži, který prostě tu trasu prošel dvakrát. Aby nás zmátl. Stopy vedoucí na sever jsou stejně hluboké jako stopy na jih – takže nemohl nést cestou tam metrákové břemeno. Byla oběť bosá?“

Banks horlivě zalistoval v notesu. „Měla jen ponožky.“

„Jasně, takže ten grázl si obul boty oběti, aby se mazaně prošel k žebříku a zase zpátky.“

„Ale jestli neslezl po žebříku, jak se na místo činu vůbec dostal?“

„Přivlekl toho chudáka po kolejích. Pravděpodobně odněkud ze severu.“

„Tam ale žádné další žebříky nejsou, takže se neměl jak dostat k trati.“

„Ale jsou tam tunely, které vedou paralelně s tratí,“ pokračoval Rhyme. „Dokonce jsou propojené se skladišti starých průmyslových objektů podél Jedenácté. Za dob prohibice je vykopal jistý gangster – Owney Madden –, aby mohl pohodlně pašovat zásilky whisky vlakem z newyorské železniční stanice na sever do Albany a Bridgeportu.“

„Ale proč pachatel prostě oběť nezakopal někde poblíž tunelu? Proč riskoval, že ho někdo uvidí, když toho chlapa vlácel na místo nálezu?“

„*Chápeš* přece, co nám chce sdělit, ne?“ ozval se Rhyme netrpělivě.

Banks se chystal něco říct, ale nakonec jen zavrtěl hlavou.

„*Musel* umístit tělo někam, kde na něj bude vidět,“ vysvětloval Rhyme. „Potřeboval, aby oběť někdo našel. Proto nechal tu ruku ve vzduchu. Oběť na nás *mává*. Poutá naši pozornost. Je mi líto: máte sice jednoho pachatele, ale chytrého za dva. Někde tam dole jsou dveře, které vedou do tunelu. Běžte si tam prohlédnout otisky prstů, ačkoliv asi těžko nějaké najdete. Musíte udělat všechno podle předpisů, protože se do toho pustí tisk. Až se tahle story dostane ven... No, tak zlomte vaz, pánové. A teď už mě omluvte. Lone?“

„Ano?“

„A nezapomeň na hlavní místo činu. Ať se děje cokoli, musíte ho najít. A hezky rychle.“

„Díky, Linku. Hlavně si pročti tu zprávu.“

Rhyme řekl, že to samozřejmě udělá, a s uspokojením konstatoval, že oba téhle lži uvěřili. Beze zbytku.

Tenhle doktor se k nemocnému choval nejlepším způsobem, jaký kdy Rhyme zažil. A že měl Lincoln Rhyme s čím srovnávat – jednou si spočítal, že za posledních tři a půl roku se u jeho lůžka vystříдалo sedmdesát osm promovaných lékařů.

„Pěkný výhled,“ poznamenal Berger a vykoul z okna.

„Že ano? Přímo parádní.“

Z postele ovšem Rhyme nemohl vidět nic než zataženou oblohu nad Central Parkem a sokoly za oknem – tím jediným se kochal, když se sem před třiceti měsíci přestěhoval z posledního rehabilitačního sanatoria.

Thom svého zaměstnavatele právě přetáčel – tenhle manévr bránil zápalu plic – a pak ho vycévkoval, což činil každých pět až šest hodin. Po zranění míchy se může svěrač zaseknout v poloze otevřené, anebo zavřené. Rhyme měl štěstí, že u něj došlo k druhému případu – tedy pokud se dá o štěstí hovořit u člověka, kterému musí někdo čtyřikrát denně otevřít malou hadičku s katetrem a vyprázdnit mu močový měchýř.

Doktor Berger sledoval celou proceduru z ryze profesionálního hlediska, takže Rhyme neměl pocit nedostatku soukromí. Nejdůležitější věcí u všech ochrnutých je zbavit se studu. Občas se sice někdo snaží zakrývat tělo při očištění, prohlídce nebo vyměšování, ale vážně postiženým, ostrříleným invalidům, prostě starým vozíčkářským psům je to úplně fuk. V prvním rehabilitačním ústavu to chodilo tak, že když byl pacient na večírku, nebo dokonce na schůzce, sjeli se druhý den ráno všichni chovanci k jeho posteli, aby mu změřili množství nashromážděné moči, což byl jakýsi barometr úspěšnosti vycházky. Jednou si dokonce Rhyme získal neskonalý obdiv kolegů, když mu naměřili ohromujících 1430 kubíků.

„Podívejte na parapet, doktore. Mám tam své vlastní strážné anděly.“

„Vidím. Jestřábi?“

„Sokoli stěhovaví. Obvykle hnízdí výš. Nevím, proč si za souseda vybrali zrovna mě.“

Berger pohlédl do hnízda, potom spustil záclonu a otočil se. Ptactvo ho nijak zvlášť nezajímalo. Není nijak robustní, pomyslel si Rhyme, ale zřejmě se udržuje ve formě – možná hodně běhá. Doktorovi táhlo na padesátku, ale v černých vlasech se mu ještě neobjevil ani náznak šedin.

„Ta postel je parádní.“

„Líbí se vám?“

Vzduchové nafukovací posteli značky Clinatron vévodila obrovská hranatá deska. Uvnitř postele byla spousta silikonem potažených skleněných korálků, mezi kterými probíhal pod tlakem vzduch a nadnášel pacienta. Nemít ochrnuté tělo, měl by Rhyme pocit, že se vznáší.

Berger usrkával kávu, kterou mu Thom nabídl, a pak se Rhyma zeptal: „Vy jste pracoval jako policista, že?“

„Ano. Byl jsem šéfem laborky u newyorské policie.“

„Někdo vás postřelil?“

„Ne. Stalo se mi to při prohlídce místa činu. Nějací dělníci tehdy našli na stavbě stanice metra tělo mladého pochůzkáře, který půl roku předtím zmizel – v té době jsme zrovna měli na krku případ sériového vraha policistů. A já dostal rozkaz, že to mám na místě osobně prohlédnout. Jenže když jsem tam dorazil, zřítíl se na mě nosník. Ležel jsem tam pohrbený dobré čtyři hodiny.“

„To opravdu někdo vraždil policisty?“

„Tři zabil a jednoho zranil. Nakonec se ukázalo, že vrah je taky polda. Nějaký Dan Shepherd. Seržant, co šlapal chodník.“

Doktor Berger pohlédl na růžovou jizvu na pacientově krku. Poznávací znamení všech kvadruplegiků – jizva po trubičce od umělých plic, která zůstává v hrdle ještě několik měsíců po nehodě. Někteří pacienti se bez téhle pomoci neobejdou celé roky, jiní nadosmrti. Ovšem Rhyme se díky své koňské nátuře i úžasnému nasazení lékařů plicního ventilátoru včas zbavil. Dýchal vlastními plícemi a vsadil by se o cokoliv, že by s nimi dokázal vydržet pod vodou celých pět minut.

„Takže cervikální trauma.“

„Cé čtyřka.“

„Ach tak.“

„Cé čtyřka“ je u poranění míchy jakousi hranicí. Zranění nad čtvrtým krčním obratlem mohlo Rhyma zabít. Zranění pod ním by mu naopak umožnilo hýbat alespoň rukama. Ovšem poranění nechvalně proslulé „čtyřky“ učinilo

z Rhyma totálního invalidu. Nemohl hýbat rukama ani nohama. Jeho břišní a mezižeberní svalstvo jako by neexistovalo, takže musel dýchat především pomocí bránice. Hýbat mohl jen hlavou, krkem a mírně rameny. Jediné štěstí, že onen řítící se dubový trám ušetřil jeden drobný svazek motorických nervů, který Rhymovi umožňoval hýbat levým prsteníčkem.

Rhyme nechtěl doktora nudit srdceryvnými historkami o roce následujícím po nehodě. O měsíci, kdy mu prováděli trakci lebky: o tom, jak mu do děr vyvrtaných do lebky nasadili kleště a tahem mu narovnávali páteř. A pak následovalo dvanáct týdnů se „svatozáří“ – zvláštním kruhem na hlavě, který měl fixovat jeho krk. Rok na dýchacím přístroji a pak na stimulátoru bráničních nervů. Katetry. Chirurgické zákroky. Paralytická neprůchodnost střev, vředy, nízký tlak a bradykardie, proleženiny přecházející v dekubity, kontrakce svalové tkáně, které hrozily omezit hybnost Rhymova prsteníčku, a hlavně mučivé bolesti, které se nedaly vydržet.

Poslední věc však Rhyme Bergerovi nezamlčel. „Autonomní dysreflexe.“

V poslední době ho tenhle problém sužoval stále více. Bušení srdce, kolísavý krevní tlak, nesnesitelné bolesti hlavy. Takovéhle potíže mohly vyplývat z naprosto banálních příčin, jako je obyčejná zácpa. Jedinou ochranou bylo vyhýbat se stresu a fyzickému vypětí.

Doktora Petera Taylora, specialistu na interní medicínu, frekvence Rhymových záchvatů znepokojovala. Poslední záchvat před měsícem byl tak těžký, že Taylor dokonce Thoma poučil, co má v takovém případě udělat, aby nemusel čekat na lékaře, a trval na tom, aby si Thom uložil jeho telefonní

číslo do jednotlačitkové paměti. Taylor ho také varoval, že další vážný záchvat může vést až k infarktu nebo mrtvici.

Berger pozorně Rhyma vyslechl a pak řekl: „Než jsem začal dělat tuhle práci, specializoval jsem se na geriatrickou ortopedii. Většinou endoprotézy. V neurologii se moc nevyznám. Jaké jsou vaše vyhlídky na zlepšení stavu?“

„Nulové. Můj stav je trvalý,“ vyhrkl Rhyme snad až příliš rychle a dodal: „Chápete, co se mi teď asi honí hlavou, doktore, že ano?“

„Snad, ale chci to slyšet od vás.“

Rhyme zavrtěl hlavou, aby z čela odhodil pramen vlasů, a řekl: „Každý má právo na sebevraždu.“

„Obávám se, že s tím nemohu souhlasit,“ ozval se Berger. „Ve většině zemí má člověk *možnost* to udělat, ale nikoliv *právo*. V tom je zásadní rozdíl.“

Rhyme spolkl hořký úsměšek. „Nejsem žádný filozof, ale rád bych podotkl, že já nemám ani tu možnost. A proto potřebuji vás.“

Lincoln Rhyme žádal o eutanazii už čtyři doktory. Všichni ho odmítli. Rozhodl se tedy nejíst, jenže hladovění pro něj bylo mučením. Žaludek se vzpíral a bolest hlavy ho ničila. Nemohl ani spát. A tak to vzdal a během jednoho velice zmateného rozhovoru o to požádal Thoma. Mladíkovi však vytryskly slzy – tehdy jedinkrát dal najevo tolik emocí – a oznámil Rhymovi, že by to učinil rád, ale že to nedokáže. Byl by schopný sedět, přihlížet, jak Rhyme umírá, a dokonce mu i odmítnout pomoc, ale podílet se aktivně na jeho smrti prostě nedokáže.

A pak se stal zázrak. Pokud se to tak dá nazvat.

Vyšla mu kniha *Místa činu* a v jeho bytě se najednou obje-

vilo plno reportérů, aby s ním udělali rozhovor. V jednom článku v *New York Times* dokonce Rhyma citovali:

„Ne, už neplánuji další knihy. Zůstal mi jediný velký projekt: chci se zabít. Bude to docela náročný úkol. A tak už půl roku hledám někoho, kdo by mi s ním pomohl.“

Tyhle řádky upoutaly pozornost poradenského oddělení newyorské policie a několika bývalých známých, především Blaine (která mu sdělila, že je hlupák, když uvažuje o takových věcech; že by měl přestat myslet sám na sebe – vůbec se nezměnila – a že když už za ním přišla, chce mu oznámit, že se bude znovu vdávat).

Cítat zaujal i Williama Bergera, jenž naprosto nečekaně zavolal uprostřed noci ze Seattlu. Po několika společenských frázích vysvětlil, proč volá. „Slyšel jste někdy o společnosti Léthé?“

Ano, Rhyme samozřejmě o skupině příznivců eutanazie slyšel, a dokonce se ji už dlouhé měsíce snažil vystopovat. Její členové byli mnohem aktivnější než stoupenci jiných podobných spolků.

„Naše dobrovolníky hledá policie za účast na desítkách sebevražd po celé zemi,“ vysvětloval Berger. „Musíme se držet při zemi.“

Doktor Berger Rhymovi oznámil, že jeho požadavek respektuje, ale nehodlá jednat unáhleně, a tak spolu během posledních sedmi či osmi měsíců několikrát hovořili po telefonu. Dnes se poprvé sešli osobně.

„Nemůžete to nějakým způsobem ukončit sám?“

Ukončit...

„Ledaže bych to udělal jako Gene Harrod. Ale ani to není stoprocentně jisté.“

Gene Harrod byl mladý kvadruplegik z Bostonu, který se rozhodl, že se zabije. Nenašel žádného pomocníka, ale podařilo se mu spáchat sebevraždu jediným pro něj možným způsobem. I přes omezenou možnost pohybu dokázal založit v bytě požár. Když se plameny pořádně rozhořely, vjel do nich na invalidním vozíku. Zemřel na popáleniny třetího stupně.

Zastánci eutanazie označili tento incident za příklad tragédie, kterou mohou způsobit zákony zakazující právo na smrt z cizích rukou.

Berger případ znal, a tak jen souhlasně přikývl. „Ne, takhle by nikdo umírat neměl.“ Zkoumal Rhymovo tělo, kabely kolem něj a ovládací panel. „Co všechno dokážete mechanicky ovládat?“

Rhyme mu vysvětlil princip ovládání různých funkcí pomocí prsteníčku, foukání do trubičky i pohybu brady, stejně jako počítačové diktovací zařízení, které zapisovalo na obrazovku jím vyřčená slova.

„Ale všechno vám nejdřív musí někdo připravit, že?“ zeptal se Berger. „Kdybyste se například rozhodl zastřelit, musí vám někdo koupit zbraň, připevnit ji, natáhnout a napojit spoušť k ovladači, je to tak?“

„Ano.“

Takový člověk by byl ovšem obviněn z napomáhání k vraždě.

„A co vaše vybavení?“ vyzvídal Rhyme. „Je účinné?“

„Vybavení?“

„No, vaše metoda. Způsob, jakým, ehm, to provádíte.“

„Ten je velmi účinný. Žádný pacient si ještě nestěžoval.“

Rhyme zamrkal, Berger se rozesmál a Rhyme se k němu

po chvíli přidal. Pokud by se už člověk nemohl zasmát smrti, tak čemu jinému?

„Podívejte se.“

„Vy to máte s sebou?“ V Rhymově hlasu se ozvala naděje.

Doktor obřadně otevřel kufřík a vytáhl láhev brandy. A pak malou lahvičku s tabletkami. A igelitový sáček a gumové škrtidlo.

„Co je to za prášky?“

„Seconal. Dnes už ho nikdo nepředepisuje. Kdysi byla sebevražda mnohem jednodušší. Tyhle mršky fungovaly perfektně. Moderní sedativa už dneska nikoho nezabijí. Všechny ty halciony, libria, dalmány, xanaxy... Budete sice spát hodně dlouho, ale nakonec se stejně probudíte.“

„A na co je ten igelitový sáček?“

„Jo, ten sáček,“ řekl Berger a zvedl ho. „Tohle je takový symbol společnosti Léthé. Tedy samozřejmě neoficiální, jinak žádný emblém nemáme... Prostě pokud tabletky ani brandy nezaberou, přijde na řadu sáček. Navlékneme vám ho přes hlavu a stáhneme ho škrtidlem kolem krku. Přidáváme do něj trochu ledu, protože po pár minutách je uvnitř hrozné horko.“

Rhyme nemohl spustit oči z téhle trojice smrtících nástrojů. Obyčejný igelitový pytlík, snad jen trochu silnější. Láciná brandy a prášky, na které nebyl třeba ani předpis.

„Hezký dům,“ řekl Berger a rozhlédl se kolem. „Západní část Central Parku... Žijete z invalidního důchodu?“

„Částečně. Občas dělám poradce pro městskou policii a někdy i pro FBI. Firma, co to metro stavěla, to se mnou po úrazu urovnala mimosoudně za tři miliony dolarů. Přísahali, že nenesou žádnou vinu, ale existuje nepsané pravidlo: bez